Wolfgang Klein - Avion, nu glumă!

Acum câtva timp aveam ceva de rezolvat la Sibiu. Ca să nu călătoresc singur m-am gândit să-l iau pe Jens cu mine. De câțiva ani mă bate la cap să-i arăt România. Aşa mult a auzit de frumusețile de aici, că a venit timpul să le vadă. Nu ştiam că-i plac femeile. Este un bărbat foarte frumos. Dacă aş fi fată, cred că m-aş îndrăgostii de el. Ajunge să stai zece minute lângă el şi cunoşti deja toate femeile din discotecă. Le atrage ca, ştiți d-voastră...

Deci am pornit la drum cu avionul din Frankfurt spre Otopeni.

Era duminică. Nu am dormit nici o secundă, am făcut şase ore muzică în discotecă după aceea mi-am făcut bagajul şi m-am dus la Frankfurt în aeroport. Jens mă aştepta deja în panică, că întârziem. Era foarte nervos. Eu obosit! Mi-a spus că este primul lui zbor. Mamă, dacă ştiam... Se uita foarte atent la avion. A auzit multe despre companiile din estul Europei. Încerc să-l liniştesc explicându-i că de zece ani zbor cu linia asta, cu avioanele astea şi cunosc deja toate echipajele de pe ruta asta. Ca dovadă pup stewardesa şi o strâng la pieptul meu sportiv. Totul este în ordine. S-a mai liniştit. Bine că nu a văzut palmele pe care le-am primit de la stewardesă şi nu a înțeles ce mi-a spus pilotul. Toți sunt prietenii mei. Îi iubesc şi mă simt sigur. Mă bucur că-i place Murfatlarul şi țuica românească. Am dureri unde m-a lovit pumnul pilotului. Are ceva cu Stewardesa? Mai iau o palmă la ieşire. Ce oameni cumsecade! Am ajuns cu bine.

Fără probleme la graniță, am plătit vizele şi am trecut punctul de frontieră. Ne lipseşte un geamantan, cică a ajuns în Dubai. Dar ce face acolo? Noi îl aşteptam aici. Noroc că-i al meu şi nu a lui Jens. Doar este musafir. Am pierdut o oră în aşteptarea bagajului. Sigur că Radu mă înjură. Săracul, asteapta de o oră. Ne grăbim afară. De Radu nici urmă, numai taximetriştii care vor 40 de dolari până la Băneasa. Da ce sunt nebun, cu banii ăştia ar putea să ne ducă până la Sibiu, că şi aşa am pierdut avionul de Sibiu. Deci trebuie să mergem mâine. Apare şi Radu. Vine din studio. De unde, din Sovata? Ce bine îi merge! Probabil de asta a întârziat că-i drum lung de acolo. A muncit săracul atâta şi totuşi a venit să ne ia de la aeroport ! Ce prieten bun. Din păcate trebuie să se întoarcă, în studio. Ce iarăşi

înapoi la Sovata? Da ce-i nebun? În sfârşit am înțeles: a produs un hit – “La Sovata”!

Păi nu-i nimic mergem la culcare şi aşa suntem cam piliți din avion şi ne este somn. E bun Murfatlar-ul ăsta! Ne culcăm la etajul 8 Hotel Dorobanți. Am uitat geamul deschis. A nins. Suntem sloi de gheață. E târziu, trebuie să ne grăbim la aeroport să nu pierdem avionul de Sibiu.

Oare biletele sunt valabile?

"Nu sunt", spune doamna de la ghişeu, "şi să ştiți că nu mai avem locuri".

Da nu se poate. Îl trimit pe Jens la ghişeu, că-i mai frumos ca mine. Doamna îi zâmbeşte, dar nu-i dă bilete. Se pare că nu-i plac bărbații frumoşi, asta e bine, mă duc si eu: "Să ştiți mai sunt două locuri, dar se pare că în acelaşi avion zboară şi doamna M. aflată în vizită oficială la Bulibaşa din Turnişor. Autoritățile nu ne dau voie să le vindem. Caz de siguranță!" Asta minte! Sunt sigur. Cum o să zboare soția preşedintelui francez cu un Antonov vechi de peste patruzeci de ani. Nu are destule avioane acasă? Da ce a ajuns Bulibaşa, şef de stat? Cu ajutorul unei bucate de hârtie ne vinde biletele până la urmă, dar fără garanția că o să putem urca în avion. Suntem fericiți! Am ajuns până la scara avionului. Mamă ce avion! Jens e palid la față. Probabil din cauza Murfatlar-ului de ieri. Îmi arată cauciucurile, se vede pânza. Îl liniştesc, doar ştiu avioanele de 45 de ani şi a căzut doar unul la Fraga din cauza cetii. Îmi aduc aminte de sunetul infernal care-l făceau când aterizau la Sibiu, doar am stat la câțiva kilometrii de aeroport. Trebuia să închidem uşile şi geamurile şi să strângem rufele de două ori pe zi, când plutea această pasăre uriaşă spre aeroportul din Sibiu. Sunt fericit deoarece se trezesc amintiri frumoase din copilărie şi mă bucur că zbor acasă. Mă trezeşte o stewardesa din visele mele: "Îmi pare rău nu mai avem locuri. Trebuie să zburați cu maşina de după masă".

Probabil că din cauza plânsului meu unul dintre piloți a ieşit afara din cabina lui şi după ce i-am povestit viața mea, l-a apucat mila şi ne-a dat drumul în avion:" Dar trebuie să stați în picioare, la bagaje şi să fiți liniştiți ca să ne putem concentra".

Să stăm în picioare? În avion? Dacă povestesc asta acasă, nu mă crede nimeni. Nici Jens nu mă crede.

Da ce-i autobuz?

Da!

Băieții sunt de treabă. Lasă uşa deschisă şi ne explică instrumentele. Cel din dreapta e şeful, cel din stânga ajutorul lui la manşă şi la toate butoanele alea roşii. Dar ce o fi cu cel din mijloc? "Eu sunt frânarul". Cum? Da cei căruță? Traduc totul şi văd cum Jens îşi schimbă culoarea feței. Alb ca zăpada, dar tot frumos. Apropo de zăpadă: ninge!" Nici o problemă, cunoaştem avionul de 45 de ani", ne spune frânarul plin de mândrie, "ăsta a zburat şi în război". Mă uit la niturile din împrejur şi aşa cum se mişcau ele, îl cred pe cuvânt. Am impresia că băieții se distrează puțin pe seama noastră, dar asta e: aventură aproape pe gratis. În sfârşit vine şi şefa şi decolăm. Totul fără probleme. M-am lovit puțin, dar stewardesa îmi aduce hârtie igienică pentru sânge. Frânarul ia microfonul în mână şi spune:

"Bună ziua doamnelor şi domnilor, sunt căpitanul aeronavei.

Ne bucurăm că ați avut încrederea să zburați cu compania noastră. În dreapta vedeți satul Baloteşti unde se mai lucrează şi acum, iar în stânga râul Dâmbovița. Vreau să vă atrag atenția că în cazul unei prăbuşiri puțin probabile în râul Dâmbovița sau în Lacul Bâlea, din păcate la bord nu avem veste de siguranță, deoarece sunt prea scumpe. Luați aripioarele de înot pentru copii, aflate în fața dumneavoastră, le umflați şi le puneți unde vreți dumneavoastră. Cine poate să înoate este rugat să-şi ajute vecinul. În cazul unei prăbuşiri în munții Făgăraşi sunteți rugați să nu stingeți lumânările din interiorul avionului deoarece ele înlocuiesc lumina de avarie. Pasagerii care stau în picioare sunt rugați să înceteze cu țipatul, că produc panică. Pasagerii care au găsit loc sunt rugați să ridice mâna dreaptă, ca să uşureze lucrul echipajelor de salvare deoarece pot fi scoşi mai uşor din ruina avionului. Dacă s-ar afla măşti de oxigen la bord, v-am ruga să le puneți. Dar fiind prea scumpe vă rugăm să trageți aer de la geamul spart din rândurile 6,11 şi 16. Vă rugăm să nu mai folosiți WC-urile că nu au fost golite de două luni, din lipsă de bani. În caz că veți murii, banii se vor

restituii rudelor dumneavoastră. În cabină la noi veți găsi doi terorişti nemți morți, care nu s-au putut hotărî unde vor să zboare. Vă mulțumim că ați avut încrederea să zburați cu compania noastră şi vă mai poftim la bord".

M-am trezit din leşin, simțind palmele lui Jens şi ale stewardesei. Băieții din cabină aveau lacrimi în ochi. Da nu erau lacrimi din cauza plânsului ci râdeau cu lacrimi de mine. Frânarul şi-a bătut joc de mine! Ce bine că nu am mai apucat să-i traduc lui Jens. Măcar mi-a făcut un nescafe şi mi-a dat un pahar de apă. Totul pe gratis. Băieți veseli, ce mai. De abia m-am refăcut şi nu mai sufeream de amețeală, am şters urmele borăturii de pe jos, am şi trecut Făgăraşii, şi avionul a luat-o în picaj spre aeroport ca să aterizeze. Cu un zgomot şi o lovitură extraordinară a atins solul şi ne-am căzut plângând de bucurie în brațe. Mai trăiam. Frânarul devenise hectic. Cu mişcări violente trăgea de o manivelă care arăta ca o frână de mână. Nimic! Avionul nu încetinea de loc. Se apropia tot mai repede de o cisternă de benzină din aeroport. Am început să râd. Credeam că iarăşi îşi bate joc de mine. Dar el nu mai râdea de loc. Era plin de sudoare pe tot corpul şi cu ceva spumă albă la gură. Cei doi colegi îl încurajau cu voce tare: "Unu, doi trage!". A 12 oară în sfârşit a prins frâna, la doi metri de cisternă!

Am mai scăpat odată...

Totul în ordine. Totul normal.

"Sper că ați avut un zbor plăcut şi vă mulțumim că ați zburat cu compania noastră".

Nu mai ştiu cum am ajuns la Rodica, dar ştiu că a trebuit să pun toate hainele la spălat. M-am simțit ca la a doua naştere, eram fericit că stau pe un scaun. Până m-a chemat Jens la televizor la ştiri. O arătau pe doamna M. care dădea un interviu şi în spate se vedea scara avionului, pe care stăteau două persoane aplecate în jos şi vomitau tot ce mâncaseră în ultimele trei luni....